

„Tag endelig noget varmt paa dig, Johannes,“ sagde hun i sin altid lidt modfaldne Tone. „Det er vist rigtig koldt iaften, jeg kunde høre det paa Kirkeuret før. — Signe, hent Fa'ers forede Vest. Den hænger inde i Skabet.“

Men nu kom den gamle Boel tilbage med den Besked, at Peter Andreas ikke var paa sit Kammer, og at hun heller ikke havde kunnet finde ham noget andet Sted i Huset.

Uvilkaarlig rejste Præsten sig fra den Stol, hvorpaa han netop havde anbragt sig for at faa Præstekraven sammenheftet med en Naal bag i Nakken. Han blev bleg. Og da han nu paa Pigens forstyrrede Ansigtsudtryk kunde se, at hun vidste mere, end hun havde sagt, gik han hende tæt ind paa Livet og sagde bydende:

„Hvad er der? . . . Tal ud! . . . Du skjuler noget.“

Skælvende af Angst for Præstens Vrede gik hun til Bekendelse og fortalte, at hun, der ligesom Peter Andreas havde sit Kammer paa Loftet, flere Gange i den senere Tid havde hørt ham liste om deroppe om Natten; og da hun nu fandt hans Værelse tomt, havde hun derfor anstillet en nærmere Undersøgelse og derved fundet Vinduet i Forstuen staaende paa Klem og friske Spor i Sneen udenfor.

Henne i Sengen havde Moderen forsøgt at rejse sig. Nu lagde hun sig tilbage paa Pudsen med et klagende Udbrud og holdt Haanden for Øjnene som En, for hvem det svimler.

Præsten gik hen til hende og greb hende om den anden Haand.

„Rolig, Mo'er . . . rolig!“ sagde han, skønt hans egen Stemme skælvede.

„Gud se i Naade til os!“ stønnede hun.